31996R2271

29.11.1996 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 309/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2271/96

z dnia 22 listopada 1996 r.

zabezpieczające przed skutkami eksterytorialnego stosowania ustawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami opartymi na nim lub z niego wynikającymi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 73c, 113 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [1],

a także mając na uwadze, co następuje:

cele Wspólnoty obejmują przyczynianie się do harmonijnego rozwoju handlu światowego oraz do stopniowego znoszenia ograniczeń w handlu międzynarodowym;

Wspólnota dąży do osiągnięcia w najszerszym możliwym zakresie celu polegającego na swobodnym przepływie kapitału pomiędzy Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi, w tym na usuwaniu wszelkich ograniczeń dla inwestycji bezpośrednich, także inwestycji w nieruchomości, prawa przedsiębiorczości, świadczenia usług finansowych lub dopuszczania papierów wartościowych na rynki kapitałowe;

państwo trzecie ustanowiło niektóre przepisy ustawowe, wykonawcze i inne instrumenty prawne mające na celu regulację działalności osób fizycznych i prawnych podlegających jurysdykcji Państwa Członkowskiego;

z tytułu swego eksterytorialnego stosowania takich przepisów ustawowych, wykonawczych i innych instrumentów prawnych naruszają prawo międzynarodowe i utrudniają osiąganie wyżej wymienionych celów;

takie przepisy ustawowe, wykonawcze i inne instrumenty prawne oraz działania na nich oparte lub z nich wynikające mają lub mogą mieć wpływ na ustanowiony porządek prawny i wywierają niekorzystne skutki na interesy Wspólnoty i interesy osób fizycznych i prawnych wykonujących prawa zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską;

w tych wyjątkowych okolicznościach konieczne jest podjęcie działań na szczeblu wspólnotowym celem ochrony ustanowionego porządku prawnego, interesów Wspólnoty i wspomnianych osób fizycznych i prawnych, w szczególności poprzez usunięcie, zneutralizowanie, zablokowanie lub przeciwdziałanie w inny sposób skutkom wspomnianego obcego ustawodawstwa;

wniosek o dostarczenie informacji na mocy niniejszego rozporządzenia nie wyklucza możliwości, aby Państwo Członkowskie zażądało dostarczenia tego samego rodzaju informacji władzom tego Państwa;

Rada przyjęła wspólne działanie 96/668/WPZiB z dnia 22 listopada 1996 r. [2] w celu zapewnienia, by Państwa Członkowskie podejmowały konieczne środki w celu zabezpieczenia interesów osób fizycznych i prawnych, na które wpływ mają wyżej wymienione przepisy prawne i działania na nich oparte, w zakresie w jakim interesy te nie są chronione niniejszym rozporządzeniem;

Komisja w wykonaniu niniejszego rozporządzenia powinna uzyskać pomoc komitetu złożonego z przedstawicieli Państw Członkowskich;

działania przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są niezbędne do osiągnięcia celów Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;

dla potrzeb przyjęcia niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia Traktat nie przewiduje uprawnień innych poza określonymi w art. 235,

---

[1] Opinia wydana dnia 25 października 1996 r. (Dz.U. C 347 z 18.11.1996).

[2] Dz.U. L 309 z 29.11.96, str. 7.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie zapewnia ochronę i przeciwdziała skutkom eksterytorialnego stosowania przepisów prawnych określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, w tym przepisów wykonawczych i innych instrumentów prawnych, jak również opartych na nich lub wynikających z nich działań, jeżeli stosowanie takie ma wpływ na interesy osób wymienionych w art. 11 uczestniczących w handlu międzynarodowym i/lub w przepływie kapitału i związanej z tym działalności handlowej pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi.

Stanowiąc zgodnie ze stosownymi postanowieniami Traktatu i bez względu na przepisy art. 7 lit. c), Rada może dodać lub wykreślić przepisy prawne z Załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W przypadku gdy przepisy prawne określone w Załączniku lub oparte na nich lub wynikające z nich działania mają bezpośredni lub pośredni wpływ na gospodarcze i/lub finansowe interesy jakiejkolwiek osoby określonej w art. 11, osoba taka informuje Komisję w terminie 30 dni od daty, w której otrzymała takie informacje; w zakresie, w jakim dotyczy to interesów osoby prawnej, obowiązek ten spoczywa na członkach zarządu, kierownikach i innych osobach na stanowiskach kierowniczych ([1]).

Na wniosek Komisji osoba taka dostarcza wszelkie stosowne informacje dla potrzeb niniejszego rozporządzenia zgodnie z wnioskiem Komisji w terminie 30 dni od daty tego wniosku.

Wszelkie informacje składane są Komisji bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych władz Państw Członkowskich. Jeżeli informacje są przedstawiane Komisji bezpośrednio, Komisja natychmiast poinformuje właściwe władze Państw Członkowskich, w których osoba dostarczająca te informacje, posiada miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 3

Wszelkie informacje dostarczone zgodnie z art. 2 będą wykorzystane wyłącznie do celów, w jakich zostały dostarczone.

Informacje o charakterze poufnym lub dostarczone jako poufne będą objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej. Nie będą ujawniane przez Komisję bez jednoznacznej zgody osoby je dostarczającej.

Przekazywanie takich informacji będzie dozwolone, jeżeli Komisja będzie do tego zobowiązana lub upoważniona, zwłaszcza w związku z postępowaniem prawnym. Przy przekazywaniu takich informacji należy wziąć pod uwagę słuszne interesy zainteresowanej osoby tak, aby nie zostały ujawnione jej tajemnice handlowe.

Niniejszy artykuł nie wyklucza ujawnienia przez Komisję informacji o charakterze ogólnym. Ujawnienie takie nie będzie dozwolone, jeżeli jest niezgodne z pierwotnym celem takich informacji.

W razie naruszenia tajemnicy, autor takich informacji będzie upoważniony do uzyskania zobowiązania, iż zostaną one w zależności od sytuacji usunięte, pominięte lub skorygowane.

Artykuł 4

Żadne orzeczenie sądu ani trybunału, ani też żadna decyzja władz administracyjnych spoza Wspólnoty, wprowadzająca w życie w sposób bezpośredni lub pośredni przepisy prawne określone w Załączniku bądź działania na nich oparte bądź z nich wynikające, nie zostanie w żaden sposób uznana ani nie będzie podlegać wykonaniu.

Artykuł 5

Żadna osoba, określona w art. 11, nie zastosuje się bezpośrednio ani za pośrednictwem swego podmiotu zależnego czy innego pośrednika, w sposób aktywny ani w wyniku rozmyślnego uchybienia, do żadnego wymogu czy zakazu obejmującego żądania obcych sądów bezpośrednio lub pośrednio oparte na przepisach prawnych określonych w Załączniku lub z nich wynikających lub związanych z działaniami opartymi na tych przepisach lub z nich wynikających.

Zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. 7 i 8 pewne osoby mogą być upoważnione do całkowitego lub częściowego zastosowania się do takich wymogów i zakazów, w zakresie, w jakim brak takiego zastosowania się poważnie naruszyłby interesy ich samych lub Wspólnoty. Kryteria stosowania niniejszego przepisu zostaną ustalone w trybie określonym w art. 8. Jeżeli istnieją wystarczające dowody, iż brak zastosowania się wywołałby poważną szkodę dla osoby fizycznej lub prawnej, Komisja niezwłocznie przedłoży Komitetowi, określonym w art. 8, projekt właściwych środków, które będzie należało podjąć zgodnie z warunkami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Każda osoba, określona w art. 11, prowadząca działalność, określoną w art. 1, będzie uprawniona do uzyskania odszkodowania, w tym do zwrotu kosztów prawnych, z tytułu szkód poniesionych przez tę osobę w wyniku zastosowania przepisów prawnych określonych w Załączniku lub w wyniku działań opartych na tych przepisach lub z nich wynikających.

Odszkodowania takiego można dochodzić od osoby fizycznej lub prawnej, lub od każdego innego podmiotu wyrządzającego szkody bądź też od osoby działającej w jego imieniu lub w charakterze pośrednika.

([1]) Informacje należy dostarczyć pod następujący adres: European Commision, Directorate General I, Rue de la Loi/Wetstraat 200, B-1049 Brussels (fax: (32-2) 295 65 05).

Konwencja Brukselska z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych stosuje się do postępowania i do orzeczeń wydanych na podstawie niniejszego artykułu. Odszkodowanie można uzyskać na podstawie przepisów sekcji 2–6 tytułu II tej Konwencji, jak również zgodnie z art. 57 ust. 3 Konwencji, w drodze postępowania sądowego wszczętego przed sądami Państwa Członkowskiego, w którym dana osoba, podmiot, osoba działająca w jego imieniu lub w charakterze pośrednika posiada swój majątek.

Bez uszczerbku dla innych dostępnych środków oraz zgodnie z obowiązującym prawem, odszkodowanie takie może przybrać formę konfiskaty i sprzedaży majątku będącego w posiadaniu takich osób, podmiotów, osób działających w ich imieniu lub w charakterze pośredników we Wspólnocie, w tym udziałów danej osoby prawnej posiadającej siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 7

Dla potrzeb wykonania niniejszego rozporządzenia Komisja:

a) poinformuje niezwłocznie i wyczerpująco Parlament Europejski i Radę o skutkach przepisów ustawowych, wykonawczych i innych instrumentów prawnych, oraz wynikających z nich działań wymienionych w art. 1 na podstawie informacji uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, oraz będzie regularnie składać pełne sprawozdania publiczne w tym zakresie;

b) udzieli upoważnienia zgodnie z warunkami wymienionymi w art. 5, a przy określaniu terminów dostarczenia przez Komitet opinii weźmie w pełni pod uwagę terminy, których muszą przestrzegać osoby będące przedmiotem tego upoważnienia;

c) doda lub wykreśli tam, gdzie to konieczne, odwołania do przepisów wykonawczych i innych instrumentów prawnych wynikających z przepisów prawnych określonych w Załączniku i wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia;

d) opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* zawiadomienie na temat orzeczeń i decyzji, do których zastosowanie mają art. 4 i 6;

e) opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* nazwy i adresy właściwych władz Państw Członkowskich określonych w art. 2.

Artykuł 8

Do celów wykonania art. 7 lit. b) i c) Komisja będzie korzystała z pomocy Komitetu złożonego z przedstawicieli Państw Członkowskich, pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedłoży komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawi swoją opinię na temat tego projektu w terminie, który określi przewodniczący biorąc pod uwagę pilność sprawy. W przypadku decyzji, które Rada ma obowiązek podjąć na wniosek Komisji, opinia zostanie przedstawiona przez większość określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich reprezentowanych w komitecie będą ważone w sposób określony w tymże artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmie wnioskowane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.

Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać objęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością

Jeżeli po upływie dwóch tygodni od daty przedłożenia projektu Radzie, Rada nie podejmie decyzji, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 9

Każde Państwo Członkowskie ustali sankcje, które będą nakładane w przypadku naruszenia odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia. Sankcje takie muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 10

Komisja i Państwa Członkowskie poinformują się wzajemnie o środkach podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia oraz przekażą sobie wszelkie inne istotne informacje dotyczące niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

Niniejsze rozporządzenia stosuje się do:

1. każdej osoby fizycznej mającej stałe miejsce zamieszkania we Wspólnocie [1] oraz będącej obywatelem Państwa Członkowskiego,

[1] Do celów niniejszego rozporządzenia „stałe zamieszkanie we Wspólnocie” oznacza legalny pobyt we Wspólnocie przez okres co najmniej sześciu miesięcy w ciągu okresu 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzającego datę, kiedy na mocy niniejszego rozporządzenia powstaje zobowiązanie lub egzekwowane jest prawo.

2. każdej osoby prawnej z siedzibą we Wspólnocie,

3. każdej osoby fizycznej lub prawnej, określone w art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 4055/86/EWG ([1]),

4. każdej innej osoby fizycznej mającej stałe miejsce zamieszkania we Wspólnocie, chyba że osoba ta przebywa w kraju, którego jest obywatelem,

5. każdej innej osoby fizycznej we Wspólnocie, w tym jej wód terytorialnych i przestrzeni powietrznej oraz każdego statku powietrznego czy jednostki pływającej pod jurysdykcją lub kontrolą Państwa Członkowskiego, działającej w ramach uprawnień zawodowych.

Artykuł 12

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 listopada 1996 r.

W imieniu Rady

S. BARRETT

Przewodniczący

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. stosujące zasadę swobody świadczenia usług w transporcie morskim pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi (Dz.U. L 378 z 31.12.1986, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3573/90 (Dz.U. C 353 z 17.12.1990, str. 16).

ZAŁĄCZNIK

PRZEPISY USTAWOWE, WYKONAWCZE I INNE INSTRUMENTY PRAWNE ([1])

określone w art. 1.

KRAJ: STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI PÓŁNOCNEJ

AKTY

1. „**National Defense Authorization Act for Fiscal Year 1993**”, **tytuł XVII** „**Cuban Liberty and Democratic Solidarity Act of 1996**”, **ust. 1704 i 1706**

   Wymagane zastosowanie się:

   Wymagania są ujednolicone w Tytule I „Cuban Liberty and Democratic Solidarity Act of 1996”, patrz niżej.

   Możliwe szkody dla interesów UE:

   Zobowiązania są obecnie włączone do „Cuban Liberty and Democratic Solidarity Act of 1996”, patrz poniżej.

2. „**Cuban Liberty and Democratic Solidarity Act of 1996**”

   Tytuł I

   Wymagane zastosowanie się:

   Zastosowanie się do gospodarczego i finansowego embargo USA wobec Kuby, poprzez między innymi, zakaz wywozu do USA wszelkich towarów i usług pochodzenia kubańskiego lub zawierających materiały lub towary pochodzące z Kuby bezpośrednio lub za pośrednictwem państw trzecich, zakaz obrotu towarem, który jest lub był zlokalizowany lub transportowany z lub przez Kubę, powrotnego wywozu do USA cukru pochodzącego z Kuby bez powiadomienia eksportera przez właściwe władze krajowe lub przywozu do USA produktów cukrowniczych bez gwarancji, iż produkty te nie są produktami Kuby, zabezpieczania majątku kubańskiego i dokonywania transakcji finansowych z Kubą.

   Możliwe szkody dla interesów UE:

   Zakaz ładowania lub rozładowywania towarów z jednostek pływających w dowolnym miejscu w USA lub wchodzenia do portu USA; odmowa przywozu wszelkich towarów lub usług pochodzących z Kuby oraz przywozu do Kuby towarów i usług pochodzących z USA, blokowanie finansowych transakcji z udziałem Kuby.

   Tytuł III i tytuł IV:

   Wymagane zastosowanie się:

   Zaprzestanie „przewozu” własności, której właścicielami wcześniej były osoby z USA (w tym Kubańczycy, którzy uzyskali obywatelstwo amerykańskie), a która została wywłaszczona przez reżim kubański. (Przewóz obejmuje korzystanie, sprzedaż, przekazanie, kontrolę, zarządzanie i inne działania na rzecz danej osoby).

   Możliwe szkody dla interesów UE:

   Prawne postępowania w USA oparte na powstałych zobowiązaniach, toczące się przeciwko obywatelom UE lub spółkom biorącym udział w przewozie, prowadzące do orzeczeń/decyzji nakazujących zapłatę (wielokrotnych) odszkodowań na rzecz strony amerykańskiej. Odmowa wjazdu na teren USA osób zajmujących się przewozem, w tym małżonków, nieletnich dzieci i przedstawicieli tych osób.

([1]) Dalsze informacje na temat wyżej wymienionych przepisów ustawowych i wykonawczych można otrzymać od European Commission, Directorate General I.E.3, Rue de la Loi/Wetstraat 200, B-1049 Brussels (fax: (32-2) 295 65 05).

3. „**Iran and Libya Sanctions Act of 1996**"

Wymagane zastosowanie się:

Zakaz inwestowania w Iranie i Libii kwot przekraczających 40 mln USD w okresie 12 miesięcy, które to inwestycje przyczyniają się bezpośrednio i znacząco do podniesienia zdolności Iranu i Libii w zakresie wydobywania własnych zasobów ropy naftowej. (Inwestycje obejmujące zawarcie umowy dotyczącej wydobycia lub jej gwarantowanie bądź czerpanie z niej zysków lub też zakup udziału we własności z tego tytułu).

Uwaga: Inwestycje na mocy umów zawartych przed 5 sierpnia 1996 r. są wyłączone.

Poszanowanie embarga dotyczącego Libii, ustanowionego rezolucjami 748 (1992) i 883 (1993) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych ([1]).

Możliwe szkody dla interesów UE:

Środki podjęte przez Prezydenta USA mające na celu ograniczenie przywozu do USA oraz zamówień do USA, zakaz wyznaczania głównego dealera lub depozytariusza środków finansowych rządu USA, odmowa dostępu do pożyczek od instytucji finansowych USA, ograniczenia wywozowe wprowadzone przez USA lub odmowa pomocy ze strony EXIM-Banku.

ROZPORZĄDZENIA

1. **1 CFR (Code of Federal Regulations) rozdział V (edycja 7-1-95) część 515 — Cuban Assets Control Regulations, subczęść B (Zakazy), E (Licencje, Upoważnienia i Oświadczenia w sprawie Polityki Licencyjnej) oraz G (Kary)**

Wymagane zastosowanie się:

Zakazy są ujednolicone w Tytule I „Cuban Liberty and Democratic Solidarity Act of 1996", patrz wyżej. Ponadto wymaga uzyskania licencji i/lub upoważnień w zakresie działalności gospodarczej dotyczącej Kuby.

Możliwe szkody dla interesów UE:

Kary, konfiskata, pozbawienie wolności w przypadku naruszeń.

([1]) Patrz wykonanie tych rezolucji przez Wspólnotę poprzez rozporządzenie Rady (WE) nr 3274/93 (Dz.U. L 295 z 30.11.1993, str. 1).